

forsørgere med mange børn må abnes adgang til at oppebære supplerende ydelser. Arbejdsministeren har under et samråd meddelt, at socialministeren i indeværende folketingssamling agter at stille forslag om ændring af lov om offentlig forsorg med henblik på, at det bliver lettere at yde en tillægshjælp til arbejdsløshedsunderstøttelsen, hvor dette måtte være begrundet, f. eks. af særlig store forsørgerbyrder.

Der har over for udvalget været rejst spørgsmål om fritagelse for ydelse af arbejdsgiverbidrag vedrørende svinekontrollforeningernes kontrolassistenter. Udvalget henstiller til arbejdsministeren at optage spørgsmålet til afgørelse.

Udvalgets opmærksomhed er blevet henledt på bestemmelsen i lovbekendtgørelse af 4. april 1963 om den offentlige sygeforsikring § 50, der indeholder særlige, begunstigende bestemmelser om adgang for arbejdsløse, understøttelsesberettigede medlemmer af en anerkendt arbejdsløshedskasse til at oppebære sygeløn. På den givne foranledning ønsker udvalget af fremhæve, at arbejdsløshedskassers eventuelle opgivelse af statsanerkendelse vil berøve medlemmerne denne særstilling.

Under sine overvejelser har udvalget været opmærksomt på, at hverken de gældende eller de foreslåede regler i arbejdsløshedsloven åbner mulighed for, at personer, som alene kan eller ønsker at påtage sig deltidsbeskæftigelse, kan opnå medlems- og understøttelsesret i de anerkendte arbejdsløshedskasser. Udvalget finder, at muligheden af en ændring heraf bør undersøges, og henstiller til arbejdsministeren at foranledige, at dette problem indgår i overvejelserne i forbindelse med den forestående tekniske revision af arbejdsløshedsloven.

Under drøttelserne har udvalget behandlet spørgsmålet om nødvendigheden af en veludbygget arbejdsmarkedsstatistik, herunder lønstatistik og statistik over anmeldte ledige stillinger.

Arbejdsministeren har oplyst, at økonomiministeriet på foranledning af arbejdsministeriet har nedsat et arbejdsmarkedsstatistikudvalg, hvori bl. a. arbejdsmarkedets hovedorganisationer og også arbejdsministeriet er repræsenteret. Der foregår for tiden i dette udvalg overvejelser bl. a. om, hvorledes en statistik over ledige stil-

linger kan etableres i en nærmere fremtid, også før der kan blive tale om en fuldt udbygget offentlig arbejdsanvisning, hos hvem hovedparten af de ledige stillinger løbende vil blive registreret som naturligt led i den udbyggede offentlige anvisningsfunktion.

Et flertal (socialdemokratiets, socialistisk folkepartis og det radikale venstres medlemmer af udvalget) ønsker herudover at udtale følgende:

Flertallet ønsker at fremhæve de synspunkter, som arbejdsministeren fremførte i sin fremsættelsestale gående ud på, at det hovedønske, der fra Arbejdsløshedskassernes Samvirke er fremført med hensyn til understøttelsens størrelse — nemlig at understøttelsen skal andrage en procentdel af gennemsnitslønnen i faget, et beregningsgrundlag, som også regeringen finder må være endemålet — ikke er nået med gennemførelsen af dette forslag. Flertallet mener, at det endelige resultat må være en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og opfordrer arbejdsministeren til at tage dette spørgsmål op i forbindelse med den tekniske revision af arbejdsløshedsloven, som er bebudet. Flertallet forudsætter, at dette arbejde kan tilendebringes, således at lovforslag herom kan fremsættes i folketingsåret 1968-69. Arbejdsministeren har over for udvalget givet tilsagn om at anmode arbejdsløshedsforsikringsudvalget af 1964 om at lægge dette sigte til grund i det videre arbejde.

Ved overvejelserne vedrørende forslaget § 4 om overgang pr. 1. april 1968 af de funktioner, der i henhold til arbejdsløshedsloven påhviler de anerkendte arbejdsløshedskasser med hensyn til kontrol og arbejdsanvisning til den offentlige arbejdsanvisning, har udvalget over for arbejdsministeren rejst spørgsmål om, hvilke økonomiske og sikkerhedsmæssige konsekvenser der vil være forbundet med en ophævelse af den nuværende arbejdsløshedskontrolordning. Arbejdsministeren har udtalt, at man formentlig kan opgive kontrolfremmødet uden i væsentlig grad at forringe sikkerheden, under forudsætning af at allerede eksisterende supplerende sikkerhedsforanstaltninger, såsom medlemserklæringer afgivet på tro og love om beskæftigelsen, udbygges. En fast personlig kontakt med det enkelte medlem må